

Ter nagedachtenis van

Aquina Anna Ranzijn

geboren: 25 november 1914 te Egmond aan den Hoef

overleden: 13 december 1997 te Egmond aan Zee

Aquina Anna Ranzijn, roepnaam Quin groeide op in een hecht, katholiek gezin met acht kinderen. Ze was zelf de zesde.

Haar drukke gedrag beantwoordde niet zo goed aan het beeld van meisjes dat de opvoeders toentertijd voor ogen stond. Ze had een hekel aan rust en stilte. Toen ze de boekhouding van de zaak in bakkerijgrondstoffen van haar oudste zus Cleem moest overnemen, was dat voor haar een regelrechte ramp. Ze was dan ook heel blij, toen zij door toedoen van pastoor De Boer net voor de tweede wereldoorlog bij het Sint Elisabethziekenhuis in Alkmaar de verpleegstersopleiding kon gaan volgen.

In een ziekenhuis in Rotterdam haalde ze haar diploma voor de kraamzorg. Die tijd met veel oorlogsslachtoffers en gebrek aan van alles en nog wat vormde een harde leerschool. Na een korte invalperiode bij de wijkzorg in Egmond-Binnen kwam ze in Castricum te werken.

Ze leerde Piet Schets kennen en verhuisde na haar huwelijk in 1951 naar Den Haag. Hij was een joviale Brabander die alles voor haar over had. Ze woonden op een bovenhuis in bij zijn zus. Piet wilde aanvankelijk niet, dat zijn vrouw bleef werken. Maar Quin was geen huishoudelijk type en ze was blij, dat ze weer in de verpleging aan de slag kon.

Hun geluk duurde slechts drie jaar. Piet Schets werd ernstig ziek en moest verpleegd worden. Quins grote wens kinderen te krijgen, was eveneens vervlogen. Ze werd hoofd van het verpleegtehuis Bosch en Duin aan de Van Stolkweg in Scheveningen en wist gedaan te krijgen, dat haar man daar opgenomen werd. In een tonenkamer hadden ze hun onderkomen. Het ziekbed duurde zeven jaar.

Na het overlijden van haar man in 1961 kwam zij te wonen op de benedenverdieping van Frankenslag 36 en ze was de koning te rijk, dat ze nu eindelijk een eigen huis had.

Quin Schets-Ranzijn deed haar werk met hart en ziel. Ze werkte hard, overdag en vaak ook 's nachts. De zorg voor de patiënten stond voorop. Voor hen deed ze alles. Ze eiste van het personeel eenzelfde inzet. Het begrip 'overuren' kende ze nauwelijks en extra vrije dagen waren haar gezien de krappe personeelsbezetting een gruwel. Dan vroeg ze wel eens teveel van haar ondergeschikten. Ze kon dan heel dominant zijn. Al kon ze in zo'n geval weer wel een weerwoord accepteren.

Quin gaf ook nog korte tijd les bij een kaderopleiding. Dat was niet haar roeping. Daar miste ze het geduld en rusteloosheid kenmerkten haar karakter. Toen ze samen met haar vriendin Agnes Schaeben bij het verpleegtehuis Preva kwam te werken, vond ze weer haar draai.

Haar rusteloosheid werd mede veroorzaakt doordat ze niet tegen alleen zijn kon. Ze was dan ook blij, dat ze in 1967 Hans Haks leerde kennen. Met hem heeft ze gelukkige jaren gekend. Ook met zijn kinderen en hun aanverwanten kon ze heel goed opschieten. Ze genoot volop van de feesten in de familie, van het koken van haar man en van de luxe van een eigen auto. Het was jammer, dat ook dit huwelijk zo kort heeft mogen duren. Tot haar grote verdriet overleed haar man in 1976.

Na veel wikken en wegen verhuisde ze in 1984 naar de Rooseveltstraat 40 in Egmond aan Zee. Ze woonde weer dichtbij familieleden. Ze voelde zich al spoedig thuis tussen de gemoedelijke Derpers. Ook in Egmond kon ze niet stil zitten. Tot ze zelf ziek werd, bezocht ze zieken en bejaarden. Vanaf haar ziekbed in huize Agnes lag ze nog zaken te regelen.

Ten opzichte van familie, vrienden en kennissen was zij trouw en meelevend. In huize Agnes maakte ze namens haar zus Tiny, oftewel zuster Maria Magdalena, deel uit van de bewonersraad. In september had ze zich nog aangemeld voor een cursus. Ze accepteerde niet dat ze nu zelf ziek was. Toen daaraan niet meer te ontkomen viel, heeft ze dat met bewonderenswaardige moed en kalmte (!) gedragen. Ze was heel blij dat speciaal voor haar in huize Agnes een kamer werd vrijgemaakt om haar de laatste weken van haar leven op deze vertrouwde plaats te kunnen laten doorbrengen. Vooral haar laatste week was zwaar. Uiteindelijk stierf ze op dezelfde dag als haar broer Piet drie jaar tevoren.

In ogen van anderen heeft ze een zwaar leven gehad. Zelf zei ze op haar ziekbed dat ze terugkeek op een mooi, welbesteed leven. Ze dankte ons allen daarvoor. Wij zijn haar dankbaar en zullen haar missen.